

že by bylo nespravedlivé, kdyby musila vymáhanou částku útrat žalobkyni již nyní zaplatiti, není závažná, ana si to žalovaná strana zavinila sama, opomenuvši podati podle § 55 c. ř. s. rekurs proti rozhodnutí o náhradě útrat. Návrh na povolení exekuce opírá se o exekuční titul naznačený v § 1 čís. 1 ex. ř. a prvý soud právem exekuci povolil.

Čís. 10267.

Jednoroční lhůta § 256, druhý odstavec, ex. ř. jest lhůtou hmotného práva, pro niž neplatí ustanovení § 89 zák. o org. soudů o nezapočítávání doby poštovní dopravy. Lhůta § 256, druhý odstavec, ex. ř. počíná dnem, kdy bylo vykonáno zabavení, bez ohledu na to, zda a kolikrát podal výkonný orgán o výkonu zprávu a, zda a kdy byl soudem o výkonu zpraven vymáhající věřitel.

(Rozh. ze dne 25. října 1930, R I 814/30.)

Vymáhající věřitel vedl na dlužníka exekuci zabavením, uschováním a prodejem svršků. Dne 13. června 1929 byla proti dlužníku vykonána exekuce zabavením. Žádostí ze dne 13. června 1930, jež došla k soudu dne 15. června 1930, žádal vymáhající věřitel o pokračování v exekuci. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Podle § 256 ex. ř. uhasne zástavní právo na nemovitostech uplynutím jednoho roku, co ho bylo nabyto, nebyl-li v této době navržen prodej, pokud se týče, nebylo-li v exekuci řádně pokračováno. V projednávaném případě byl prodej povolen zároveň s povolením zabavení. Lhůta § 256 ex. ř. jest hmotněprávní lhůtou (rozh. čís. 6954) a končila tudíž dne 13. června 1930. Ani z exekučního spisu ani ze zájemního protokolu není zjevno, že při počítání této lhůty nějaká doba nepřichází v úvahu. Návrh na pokračování v exekuci byl sice vymáhajícím věřitelem datován dnem 13. června 1930, došel však na exekuční soud teprve dne 15. června 1930. Ke dnům poštovní dopravy nelze při hmotněprávní lhůtě hleděti. Návrh byl tudíž učiněn pozdě, v době, kdy zástavní právo již uhaslo, a bylo proto návrh na pokračování v exekuci zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem uznal, že jednoroční lhůta § 256 druhý odstavec ex. ř. jest lhůtou práva hmotného, a právem odkázal v této příčině na zdejší rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 6954, kde tento právní názor byl vysloven a blíže odůvodněn. Pro takovéto lhůty neplatí ustanovení § 89 org. zák. o nezapočítání doby poštovní dopravy, nýbrž jest je počítati podle § 902 obč. zák. Jelikož se lhůta podle § 256 druhý odstavec ex. ř. počíná dnem, kdy bylo zabavení vykonáno (§§ 253 a 257 ex. ř.), a zabavení podle zájemního protokolu bylo vy-

konáno dne 13. června 1929, uplynula lhůta dnem 13. června 1930, a jest vzhledem k tomu, co právě bylo uvedeno, zcela nerozhodné, zda a kolikrát podal výkonný orgán o výkonu zprávu, a, zda a kdy byla soudem zpravena o výkonu vymáhající věřitelka. Tvrdí-li dovolací rekurs, že vymáhající věřitelka byla druhým záznamem výkonného orgánu uvedena přímo v omyl, nezměnila by vzhledem k tomu, co uvedeno, ani tato okolnost na věci nic, podotýká se však, že podle zájemního protokolu ze dne 13. června 1929 vymáhající věřitelka byla při výkonu zastoupena a tedy přítomna, což dovolacímu rekursu asi ušlo.

Čís. 10268.

Pojem věna a výbavy.

Výbavu nelze v pochybnosti považovati za věno, jest parafernálním jměním manželčiným, k výbavě má manželka neobmezené vlastnictví, při čemž arci může svěřiti její správu manželci. Manželka může se kdykoliv domáhati vydání výbavy. Tím, že manželka podala na manžela žalobu o vydání výbavy, vypověděla mu správu svého jmění. Bytové zařízení jest výbavou.

(Rozh. ze dne 25. října 1930, Rv I 1548/29).

Žalobě, již se domáhala manželka na manželi vrácení nábytku, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jde jen o to, zda věci, jichž vrácení se žalobkyně domáhá, jsou věnem, či neomezeným vlastnictvím žalobkyně, a, v tomto případě, zda může věci ty žádati kdykoli zpět. Věnem jest jmění, jež manželka neb osoba třetí za ni poskytuje manželu k ulehčení nákladu spojeného se společenstvím manželským (§ 1218 obč. zák.). Výbavou jsou majetkové předměty, dané nevěstě při vstupu do manželství a sloužící jednak k vlastní nezbytné potřebě manželčině (šatstvo, prádlo nebo jiné ženské předměty), jednak pro první zařízení (k potřebě domácnosti jako nábytek, kuchyňské zařízení, prádlo ložní a stolní a celá řada jiných drobných potřeb). Tak učí nejen nauka (viz na příkl. Dr. Anders, Grundriss des Familienrechts str. 42, 43, Dr. Jan Krčmář, Právo rodinné, str. 46, komentář Stubenrauchův, 8. vydání, str. 518, 532, 533 a Dr. Emil Svoboda, Rodinné právo, str. 28), nýbrž na tom ustálila se i judikatura (srovnej na příkl. rozhodnutí čí. 1905, 4675 a 9380 sb. n. s. a v tomto rozhodnutí uvedenou další literaturu). Výbavu nelze v pochybnosti považovati za věno, protože se nezřizuje a neodevzdává manželci, nýbrž jest parafernálním jměním manželčiným; k výbavě má manželka vlastnictví právně neobmezené, při čemž může arci svěřiti její správu manželci. Proto nepochybil odvolací soud, uznáv, že bytové zařízení, jehož vydání se ža-